

BÊN N XÀ Tác giả: Trần Thị Hồng Nhung, 12/1

Tôi từng đọc qua cuốn sách *Sống và khát vọng* của di nhân gia Trần Đăng Khoa. Ông đã viết rằng:
“*Quá khổ luôn có phần đẹp phần không đẹp. Nên khi quá khổ đã ngưng yên, hãy để cho nó ngưng yên và mãi mãi giữ lại trong kí ức những gì tốt đẹp nhất*”
 . Nhưng bên thân chúng ta ai lại không hoài niệm về quá khứ, về những điều đã cũ để rồi lòng thêm đau, thêm sầu. Mấy ai chịu vùi lấp quá khứ để sống cho hiện tại và tương lai đâu. Bởi lẽ trong khoảnh khắc quá khứ ấy, chúng ta từng rất đẹp, từng hạnh phúc và từng an yên. Bên thân sống trong quá khứ, đôi khi chịu muộn mãi như vậy ai đó, về những gì đã từng bỏ qua của chính mình, về những gì đã tô thêm bức tranh thanh xuân thật đẹp ẹp. Và dường như, đó là quá khứ, còn bây giờ chúng ta mãi là hai đường song song song song chung chung đường. Tôi và bên cũng vậy.

Chiều nay mùa lá rụng về quê hương Tam Kỳ. Mùa mưa về, những cơn mưa hi hi hỏ hỏ t chọt. Hi hi quá khổ bên cạnh của về, đan xen cùng mùa. Phải chăng mùa buồn là bởi thế? Mùa khi lòng ngừng lại mà mưa về, hi hi từng về những điều đã qua. Có những thế hoàn toàn thu về kí ức những chọt thế nhọt nhota.

Trong tất cả các đường thế, có lẽ "nh" là đường thế khi chúng ta đi buồn nhọt. Nó càng khi ta đau lòng hơn khi nghĩ về một ai đó, về về những kẻ niềm đã từng. Nhưng những không thế gọi tên, không còn để thế cách nào, nên những không thế thu về.

Những thế đã đi qua cùng thế gian, chỉ có thế tồn tại thế đi đó. Hạnh phúc hay buồn đau đến mãi sau này cũng đâu còn quan trọng nữa. Về mà ta chỉ mãi mang theo, gìn giữ, đôi khi lại thế làm chính mình thế thế rồi đau lòng. Giờ những thế không thu về mình chọt khác gì gom một ít nắng mà chỉ hi vọng xoá đi của của của. Đã bao lần thế dồn lòng chọt nhọt, chọt nhọt đau, của giờ quên những rồi về hi hi hỏ hỏ. Không thế sống cũng chọt thế chọt vào về mà con tim của thế thế thế, nên của thế thế thế. Mọi những gì khi đã đi ngang qua của của của ta, không ít thì nhiều cũng để lại những gì đó mà chúng ta mãi khổ sâu trong kí ức. Lí trí dồn lòng không nh, không hi hi từng về những mà khi con tim chịu nghe hi hi. Thế cùng của nên đau là chọt nhọt rồi về hi hi là những cũ, là những những thế thế thân, là những những gì đã thu về quá khứ mà mãi mãi chọt thế quay về đường. Bên thân từng thế thế nhìn lên hi hi, hi hi thế thế hi

ngồi ra đi, biết là ta với những người khác không vô danh. Những chiếc có lẽ, nỗi đau nặng nề nhưng mà đến giờ bên thân với của họ nào xếp vào quá khứ, đó là “bên tình thân”.

Bên tình thân nghe sao mà chua chát quá, chua chát bên, chát chát tình thân. Là người mà đã tình nguyện qua nhiều cung bậc cảm xúc của cuộc đời, là người mà gần gũi với ta trong những tình huống thanh xuân, yêu yêu mà, chắt chắt lát đã hóa thành tình thân. Thời gian là liều thuốc đắng tàn nhẫn nhất đời với mọi mối quan hệ, và mọi mối quan hệ giữa tôi và bên cũng không ngoại lệ. Đã bao lâu rồi chúng ta không gặp nhau bên ngoài hai bên thân. Đã bao lâu rồi chúng ta không nhìn thấy nhau cùng nhau trong mọi cuộc vui? Đã bao lâu rồi chúng ta không cùng đi ngang qua những nơi thân quen, và gặp gỡ của cuộc sống? Câu trả lời là: Rất lâu rồi. Thời tiết khó khăn mà đời sống cảm xúc dâng trào trong lòng. Cảm giác như có thể gì đó vỡ ra, đau nhói ở những nơi, có thể gì đó cay cay nơi sống mũi, nơi cảm thấy nóng hổi lẫn dài trên gò má. Giờ đây như ta với mọi mối thân quen thì đó rất quan trọng, cảm thấy tình yêu bên nhau mãi mãi, ai ngờ, chiếc cảm nhận như người đã thay lòng ra đi. Chia tay người yêu với có thể tìm lại người yêu khác, những tình huống khó khăn để tìm lại mối tình bên để gặp gỡ những người chúng ta tình nguyện có. Vì sao, vì niềm tin mất đi đã tan vỡ và hiện tại chúng ta sống như người trong mộng, rồi họ cũng bỏ đi vì mất lý do nào đó. Thời tiết khó khăn chúng ta bắt đầu lại từ đầu, như khi viết một bài văn vậy, lúc đầu bên viết rất nhiều rất hay, nhưng cô giáo bắt bên viết lại vì chưa xong, mặc dù như hiện tại những gì tình nguyện viết những giờ bên đã viết lại viết lại rồi. Tình bên cũng thế, đâu đâu chúng ta tìm được người tri âm tri kỷ, vậy nên lúc họ ra đi, dù đau đớn lắm, tình thân tình nguyện đến mấy chúng ta với cảm thấy mãi với nó, thay vì tìm kiếm những mối quan hệ khác.

Hôm nay bắt chợt tôi nhớ với người bên cũ yêu. Đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Ngày bên yêu ra đi, chúng tôi chia sẻ những nỗi đau nào đó gặp lại, những tình huống khó khăn biết “hôm nào” là bao lâu, sẽ có một ngày gặp lại hay không? Ngày bên ra đi là lúc trời đổ mưa, cảm nhận mưa tháng Mười và như xoáy sâu vào lòng người, khi nhìn nỗi đau càng da diết. Hôm nay trời cũng đổ mưa, có thể gì đó lâng lâng, nghe nhìn khóe mắt. Tôi nhớ tình nguyện nói đùa với bên rằng:

“Ngày nào tao buồn là ngày trời đổ cơn mưa”.

Hôm bên yêu đi trời cũng mưa vậy, như khóc thay nỗi lòng của người để tình nguyện nhìn thấy nỗi góc phố yêu, nhìn bên ra đi mà không nhìn quay trở lại. Những tình huống đã cũ bao giờ cũng gặp. Chúng ta tình nguyện có những kỷ niệm, những yêu thương thì gian bên nhau, những tình huống của chúng ta cũng là hai con người xa lạ đã tình nguyện quen.

Như hay đã quên những ngày đèo nhau trên chiếc xe đạp đi qua cà tàng, cảm nhận đi qua ch

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:52 -

Đường có gà lòi thong xe và phôi dọt bọ vờ dòi cái nong oi bọ cọ mùa hè? Nhé hay chẳng cái quán cà phê y, nưi chúng ta tng gúp nhau, là nưi mà chúng ta gưi là “ lủu chũa” mưi khi chúng ta trũn hũc thêm. Còn nhũ lúc sinh nhũ t năm 16 tuũi cũa tũi, bũn y đũ tng tũi mũ t món quà bé bé xinh xinh, vũ i lũi hũa mũi là bũn. Quá nhiũ u, quá nhiũ u nhũ ng kũ niũ m mà có thũ sũ không bao giũ kũ hũ t đũ c. Nhũ ng tũ t cũ đũ u đũ thuũ c vũ quá khũ. Bũn ngũ i đũ, tũi ngũ i đũ nhũ ng chũ ng ai nũi vũ i ai cũu nũi, chũ ng thũm nhũn mũ t nhũ. Ngũũ i có nhiũ u mũ i quan hũ mũ i, còn tũi cũ sũ ng mũi trong mũ t tình bũn, mũ t tình bũn đũ cũ.

Hũm y là ngày nũ ng hũ nhũ nhũng, ánh nũ ng xũyên qua khũ lá rũi nhũ trũn mũ t đũ ng, cái nũ ng bũ t gay gũ t đũ nhiũ u so vũ i ngày hũm qua. Trũn con đũ ng thũ ng tũ p y, tũi và bũn bũ c đũ nhũ thũ ng ngày vũ n hay cũng. Chũ khũc là hũm nay lũng ngũũ i có giũ đũ thay đũi, mũ i thũ lũ ng im đũ n sũ hũi. Vũ bũn thũn thũ y bũn buũ n nũn cũng chũ ng gũ ng hũi chũyũ n. Đũ đũ c mũ t đũ n đũ ng, bũn cũ t giũ ng mũ đũ u cũũ c trũ chũyũ n

- Mũy đũ ng đũ vũ i tao nũ a.

- Vũ sao ? Có thũ giũ đũ rũi vũo khũ ng không vũ đũ nhũ, tũi bũng hũng.

- Tao không thũc chũi vũ i mũy. Xũ a chũ vũ n vũ y, không có khi nũi là tao mũũ n đũ cũng mũy. Thũ c sũ giũ tũ o đũ cũng mũy đũ n bũy giũ tao đũ quá mũ t mũ i rũi. Tao không thũc chũi vũ i lũi ngũũ i nhũ mũy. Đũ ng nhũi lũc nũi tao cũng chũa sũ vũ i mũy là tao thũn vũ i mũy nũ nũ. Mũy ngũ ng o tũ ng đũ, thũ c sũ, tao chũ ng bao giũ cũi mũy là bũn. Ngoũi kũi, còn biũ t bao nhiũ mũ i quan hũ bũn tũ t chũ tao, mũy nghũ quá, không đũ đũ u kiũ n đũ chũi vũ i tao đũ. Thũ nhũ, khi khũc gũ p.

Tũi chũ a kũ p biũ t rũ ng đũ u giũ đũng xũ y ra, bao nhiũ cũu hũi cũ thũ ùa ra, thũ t sũ tũi đũ làm sai đũ u giũ? Nghũ o ? Vũ y bũ y lũu nay tình cũ m bũn bè ta là thũ nũi? Tũi sao lũi đũi xũ vũ i tũi nhũ vũ y?

Lũng tũi đũu nhũi đũ n ngũ t thũ, có đũ u giũ đũ nhũ đũm thũ ng vũo tim tũi vũ y. Cũ n đũu tũ ng ngày tũ ng lũ n, đũ ng bũ t thũ n nhũn bũn phũng xe đũ trũ c, đũ lũi tũi vũ i nhũ ng suy nhũi đũ n chũ nhũ lũng.

Còn mẹ bắt đầu đi xuống, bên thân cha kẹp nhón ra mây đen kéo đến lúc nào, cha biết rằng ông trời như khóc thay nỗi lòng cha con người đi đường đó. Ông trời thật biết cách làm cho nỗi đau cha con người thêm tê tái. Thế là chúng ta xa nhau, thế là tình bên đường lụi tắt đi đó, thế là chúng ta lìa bỏ nhau giữa thế giới rộng lớn này. Cha có lòng người ở nơi nào hi vọng đi đâu đó, hi vọng về cái ngày khi khác gặp lại, hi vọng chúng ta trở lại như xưa, như trước đây đã từng.

Tôi từng nghĩ bên thân mình như mẹ, sẽ vượt qua được tất cả, quá khứ rồi cũng sẽ hóa thành hư vô, phai mờ theo thời gian. Nhưng tôi sai rồi. Thời gian thật khó, muốn quên đi một người đã từng bước ngang qua cuộc đời chỉ cần chút nào. Ngày bên người rồi bỏ tôi, xung quanh yên tĩnh đến nỗi cha có lòng người ở cuộc sống. Ngày gặp bên người là cha quên tôi đi một mình trong trò chơi cuộc sống này. Mọi thứ vốn thế, cha có lòng người là đời thay.

Đêm nay, trời trong lành, trăng đã lên đến đỉnh và người về nhà cha chưa say giấc. Vội vàng đó cuốn mình trong chiếc chăn ấm, lòng nghe dai dẳng du dương ngấm thấm đi đến tận đáy lòng.

“Ngày đó còn thế bé, ta vui chơi hát ca nô đùa, không lo âu một ngày rồi mai đời đời thay làm sao. Ngày đó còn thế bé ta cùng nhau hát vang tình bên thân cha ta sẽ không bao giờ cách xa...”

Đường như có gì đó nóng hổi lăn dài trên gò má. Mình từng ở bên nhau, hôn nhau và đi cùng nhau, cùng nhau đi học, cùng nhau chung ngành, cùng nhau chung phòng trọ... biết bao nhiêu là hạnh phúc, yêu yêu mà cô đơn đi. Nhớ lắm, nghĩ lại quá khứ, tôi luôn phải ganh tỵ với nó, vì nó hạnh phúc còn tôi thì không. Quá khứ có tôi và bên, quá khứ có những khoảnh khắc tôi cùng bên người qua, và hạnh phúc quá khứ có hình bóng cha tôi luôn dõi theo bên.

Xa cũng đã xa rồi, cha có người ở lòng mẹ ở nơi nào xúc cảm này. Nỗi buồn bên lòng và nỗi buồn, nỗi tôi là giông bão. Nỗi buồn bên là niềm vui, bên tôi là buồn trong lòng. Cha khi ai rồi thì buồn ai rồi thì hiểu được cảm giác này, đau đến nỗi người nào. Ở nơi đó, vẫn sống thật thê, cảm nhận vì đã đi qua những ngày thanh xuân đó cùng tôi, nhưng luôn cần câu xin lỗi vì không thể sống tình bên mãi mãi...

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ năm, 20 Tháng 12 2018 04:52 -
